

[Alfred Jensen.]

denne side af sagen, eftersom vi alle har talt om at få en ændret fordeling af skattebyrden, men i stedet for forsvarer den skatteudskrivning, der sker, det overskud, der er på statens finanser, og dermed også den anvendelse af provenuet, som vi kender.

Jeg har den ene gang efter den anden vendt mig mod, at man behandler medborgerne med de store indtægter såre lempeligt, hvorimod den mindrebemidlede del af befolkningen bliver udsat for et stedse stærkere skattetryk. Det er det, jeg har ønsket ændret, det er det, jeg har talt imod. Jeg vil nemlig ikke affinde mig med, at det findes rimeligt, at man hjælper dem med de store indkomster ved at give dem skattemæssige begunstigelser. Jeg kan ikke se nogen grund til, at de, der ejer produktionsmidlerne og i allerhøjeste grad bestemmer over det økonomiske liv her i landet, opfatter deres ejendomsret til produktionsmidlerne som tilsværgt, at de betragter den som et privilegium, en ret til og mulighed for at udbytte andre og sætte præg på landets politik. Derfor er det nødvendigt at foretage en ændring af det væsentlige misforhold i skatteudskrivningen, at den mindre skatteyder bliver taget så hårdt, som han bliver, hvorimod man er lempelig over for dem med de største indtægter.

Jeg var også inde på det forhold, at selv om man giver sådanne skattemæssige lempelser, at det største regeringspartis ordfører her kan erklære, at Danmark er det land, der behandler de store indkomster og selskaber skattemæssigt lempeligst, så kan vi ikke hamle op med andre lande, hvad investering og produktionsfremgang angår. Det viser dog, at det er ikke den vej, vi skal ind på.

Dernæst er der spørgsmålet om pengenes anvendelse. Finansministeren hæftede sig ved, at en del af overskuddet bruges til finansiering af boligbyggeriet, og jeg kan godt forstå, at det argument føres i marken, for det skal jo bruges som begrundelse for, at man tager så store skatter fra de mindrebemidlede, som man gør. Men ministeren kunne også have nævnt, at skatterne bruges til andre formål, der måske er knap så lette at godkende for almindelige mennesker. Lad mig tage et af de største om-

råder, vi har, militærudgifterne. Her er jo ikke alene tale om, at der bruges millioner til anlægsarbejder; her er tale om millioner til driften, hvilket den største del af befolkningen ikke finder rimeligt og ikke kan se fornuften i.

Dernæst kan man også rejse det spørgsmål, om det er rigtigt at nedbringe statens gæld på et tidspunkt, da finansministeren og alle må erkende, at vi forsynder os i investeringsspørgsmålet derved, at vi ikke investerer nok på det trafikale område, at vi ikke investerer nok for at tilgodese videnskabelige formål og ikke investerer nok med hensyn til ungdommens uddannelse. Kan det være rimeligt, at man foretager sådanne nedsættelser af statsgælden, som foretages i år og næste år, når vi står over for påtrængende opgaver? Det forekommer os ikke at være rimeligt, og det er baggrunden for de betragtninger, jeg har fremsat. Jeg har nævnt en hel del af de mangler og brist, der er; hverken ordførerne eller finansministeren har povet at antaste mine betragtninger om, hvad der mangler på undervisningens og skolevæsenets område. Der er ingen, der har villet antaste det, af den gode grund, at det ikke kan antastes. Var det ikke mere rimeligt, at man brugte pengene hertil fremfor at nedbringe statens gæld? Jeg har også nævnt andre områder, hvor man burde ofre flere penge, men heller ikke det er blevet omtalt.

Det, den højtærede minister særligt interesserede sig for at tale om, var boligbyggeriet, og det var, som om boliglånene skulle begrunde, at der var et overskud på statens drifts- og anlægsbudget. Jeg er tilhænger af, at samfundet skal have hånd i hanke med byggeriet, for jeg kan ikke se, at man kan løse boligspørgsmålet — som ikke alene er et problem om at tilfredsstille de krav på boliger, der lyder fra de årgange, der kommer til, men også om at sikre saneringen af de gamle og dårlige boliger — hvis ikke samfundet er med til både at planlægge byggeriet og sikre, at de nødvendige midler er til stede. Men det er ikke ensbetydende med, at pengene absolut skal tages hos skatteyderne det ene år efter det andet. Det er jo heller ikke finansministerens mening. Hvis det var meningen, ville ministeren da ikke tale om, at nu skal man bort